

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/67/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213209407
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8213209407.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Gabriely Világiovej v právnej veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanému R. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XX, F., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Občianskeho združenia OZ právna pomoc spotrebiteľom, so sídlom Sofijská 13, Košice, IČO: 42 247 268, zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom so sídlom Sofijská 13, Košice, o zaplatenie 917,80 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 4C/31/2014-68 zo dňa 04.08.2014 v spojení s opravným uznesením č.k. 4C/31/2014-88 zo dňa 15.01.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 4C/31/2014-68 zo dňa 4.8.2014 v spojení s opravným uznesením č.k. 4C/31/2014-88 zo dňa 15.1.2015.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal a vyslovil, že žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkom na strane žalovaného na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka trovy konania vo výške 118,98 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 497 Obchodného zákonníka, podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 41, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Konštatoval, že žalovaný v pozícii spotrebiteľa dňa 23.6.2010 uzatvoril so žalobcom ako veriteľom zmluvu o úvere. Žalovanému ako fyzickej osobe bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalobca ako právnická osoba poskytol žalovanému spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, čo vyplýva z výpisu z obchodného registra. Na základe uvedenej zmluvy o úvere poskytol žalobca žalovanému spotrebiteľský úver, ktorý sa žalovaný zaviazal žalobcovi splatiť v 42 mesačných splátkach vo výške 70,72 Eur, splatných vždy posledný deň v mesiaci. Celkovo sa žalovaný zaviazal žalobcovi vrátiť sumu 2.970,24 Eur pri ročnej úrokovej sadzbe vo výške 70,00 % a RPMN vo výške 68,48 %. a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 26/2011 zo dňa 26.04.2012.

Uviedol, že úrok vo výške 70,00 % ročne dojednaný v zmluve o úvere je v rozpore s dobrými mravmi aj vzhľadom na skutočnosť, že v čase poskytnutia spotrebiteľského úveru (jún 2010) bola priemerná výška úrokovej sadzby pri nových spotrebiteľských úveroch poskytovaných bankami domácnostiam s dobou konečnej splatnosti od 1 do 5 rokov vo výške 10,86 % ročne (zdroj: Národná banka Slovenska). Ročná úroková sadzba uvedená zmluva o úvere tak predstavuje viac ako 6 - násobok priemerných úrokov vyberaných bankami pri obdobných spotrebiteľských úveroch. Takáto dohodnutá výška úroku podstatne prevyšuje priemerné úroky, uplatňované v rovnakom čase bankami. Preto súd považoval dohodnutú výšku úroku za v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka.

Zistil, že žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 1.130,12 Eur, pričom žalovaný už uhradil jednotlivými splátkami spolu sumu vo výške 2.052,44 Eur, teda viac finančných prostriedkov, ako mu bolo poskytnutých. Úrok, dohodnutý medzi účastníkmi konania v zmluve o úvere, súd považoval za úrok, ktorý je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi s tým, že v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, zmluva v časti dohodnutého úroku je neplatná. Z neplatnej zmluvnej podmienky nevzniklo navrhovateľovi právo na plnenie a odporcovi povinnosť plniť. Preto súd žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p., tak, že žalobcovi a žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému nevznikli žiadne trovy.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný mal v predmetnej veci úspech, o trovách vedľajšieho účastníka súd rozhodol podľa § 10 ods. 1 a 2, § 14, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka priznal odmenu za 2 úkony právnej služby po 51,45 Eur, t.j. za prevzatie a prípravu zastúpenia, vyjadrenie k žalobnému návrhu. Súd ďalej priznal právnomu zástupcovi režijný paušál vo výške 16,08 Eur (2 x 8,04 Eur). Celková výška trov právneho zastúpenia tak činí 118,98 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že nakoľko rozsudok ako aj jeho dôvody sú v rozpore so zákonom, a to predovšetkým s ust. § 53 ods. 1 a ods. 6 Občianskeho zákonníka. V odvolaní uviedol, že otázka odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola v čase uzavretia spotrebiteľského vzťahu medzi žalobcom a žalovaným výslovne upravený, a to v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že odplatu dohodnutú v zmluve nie je možné porovnávať s úrokovými sadzbami bánk. Maximálna výška odplaty za spotrebiteľské úvery v období do 10.06.2010 (§ 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z.z.) stanovila pre rovnaký typ úveru ako bol poskytnutý žalovanému maximálnu výšku v hodnote 76,00%. Žalobca napadol aj nesprávny záver o tom, aká výška úveru bola odporcovi poskytnutá, lebo výška úveru poskytnutá žalovanému bola 1.320 Eur.

Žalobca namietal priznanie trov konania vedľajšiemu účastníkovi s poukazom na to, že v prípade vedľajšieho účastníka nemožno hovoriť o úspechu alebo neúspechu a na to, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú účelné, pretože samotné združenie má byť spôsobilé na ochranu spotrebiteľa v konaní a jeho právne zastúpenie je nadbytočné. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 71,39 Eur vrátane DPH, ktoré bližšie špecifikoval.

Žalovaný a ani vedľajší účastník na strane žalovaného sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

Uznesením č. k. 17Co/270/2014-87 zo dňa 02.12.2014 Krajský súd v Prešove vrátil vec súdu prvého stupňa bez rozhodnutia o odvolaní z dôvodu, že z obsahu listín uvedených v spise odvolací súd zistil, že písomné vyhotovenie rozsudku vo výroku o trovách účastníkov konania obsahuje iné znenie výroku, než bolo vyhlásené, preto odvolací súd podľa § 222 ods. 3 O.s.p. a § 164 O.s.p. nariadil opravu napadnutého rozsudku.

Opravným uznesením č.k. 4C/31/2014-88 súd prvého stupňa opravil druhú časť výroku písomného vyhotovenia rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 4C/31/2014-68 zo dňa 04.08.2014 týkajúcu sa trov konania žalobcu a žalovaného tak, že náhradu trov konania žalobcovi a žalovanému nepriznal s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a odôvodnenie rozsudku (č.l. 71 prvý odsek).

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 13.03.2015 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (článok 6 bod 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

Odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 27.02.2014 vo veci sp. zn. C-470/12, bod 41, v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že „možnosť súdu skúmať nekalosúťažné podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32, a Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25)“ .

V zmysle článku 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa preto prvostupňový súd správne zaoberal otázkou, či zmluvné podmienky inkorporované do štandardnej spotrebiteľskej zmluvy nepredstavujú neprimerané zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa. Prvostupňový súd pritom dospel k záveru, že výška úrokov uvedená v zmluve o revolvingovom úvere je v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu ich neprimeranosti.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že účastníci konania uzavreli dňa 23.6.2010 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300030246, na základe ktorej navrhovateľ poskytol žalovanému čiastku úveru (úverový limit) 1.320, Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal splatiť v 42. splátkach po 70,72 € splatných vždy v posledný deň v mesiaci. Celková suma, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť (t.j. úver + úroky) činila 2.970,24 Eur, RPMN za úver predstavovala 68,48 %, ročná úroková sadzba činila 70,00 % a

priemerná RPMN za úver 51,49 %. Poskytnutá čiastka revolvingu mala predstavovať 695,88 Eur a celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť pri revolvingu 1.697,28 Eur. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola 63,31 % a ročná úroková sadzba revolvingu 76,20 %.

Odvolačný súd k odvolacej námietke žalobcu, že žalovanému bola vyplatená suma vo výške 1.320 Eur uvádza, že podľa karty klienta bola žalovanému síce poskytnutá suma vo výške 1.320 Eur, avšak vyplatená bola suma len vo výške 1.130,12 Eur..

Z karty klienta zo dňa 17.10.2013 vyplýva, že žalovaný do dňa podania návrhu na súd zaplatil žalobcovi sumu celkovo vo výške 2.052, 44 Eur.

Odvolačný súd v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu predovšetkým zdôrazňuje tú skutočnosť, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprímerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností. Preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne, tak ako to vyplýva z internetovej stránky NBS: <<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank> (a nie ako uviedol súd prvého stupňa 10,86 %). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa správne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov za v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.

Odvolačný súd sa plne stotožňuje s právnou argumentáciou prvostupňového súdu, že zmluvne „dojednaný“ úrok za poskytnutý úver vo výške 70,00 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, pretože viac ako päťnásobne prevyšuje priemerné úrokové miery podobného úveru v čase uzavretia zmluvy o úvere. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak sa dostáva do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Pokiaľ ide o skutočnosť, že prvostupňový súd nepriznal úroky z úveru vôbec, a teda nemoderoval výšku úrokov, odvolací súd na podporu uvedeného poukazuje na článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), v zmysle ktorej členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Z uvedeného článku vyplýva, že vnútroštátne súdy sú povinné iba neuplatniť nekalú podmienku, aby nebola záväzná pre spotrebiteľa, nemôžu však zmeniť jej obsah. Táto zmluva totiž musí v zásade existovať ďalej bez akejkoľvek zmeny okrem odstránenia nekalých podmienok, pokiaľ je jej ďalšia existencia možná v súlade s pravidlami vnútroštátneho práva. Pokiaľ by vnútroštátny

súd mohol meniť obsah nekalých podmienok, ktoré sú uvedené v takýchto zmluvách, mohlo by sa tým ohroziť splnenie dlhodobého cieľa uvedeného v článku 7 smernice. Táto možnosť by totiž mohla prispieť k odstráneniu odstrašujúceho účinku pre predajcov alebo dodávateľov spočívajúceho v tom, že sa takéto nekalé podmienky voči spotrebiteľovi jednoducho neuplatnia, keďže predajcovia alebo dodávatelia by sa totiž mohli pokúšať dotknuté podmienky používať, pretože by vedeli, že aj keby bolo rozhodnuté o ich neplatnosti, mohol by vnútroštátny súd zmeniť zmluvu v potrebnom rozsahu, a tak by ich záujmy ostali zabezpečené. Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 nemožno chápať tak, že vnútroštátnemu súdu v prípade, že zistí existenciu nekalej podmienky v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, umožňuje zmeniť obsah uvedenej podmienky namiesto toho, aby ju voči spotrebiteľovi jednoducho neuplatnil (rozsudok Súdného dvora EÚ C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquínovi Calderónovi Caminovi, bod 65, 69, 71).

Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

Ako teda vyplýva z obsahu spisu úroková miera dohodnutá medzi účastníkmi konania v spotrebiteľskom úvere uzavretého dňa 23.06.2010 podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je takéto dojednanie neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Poskytnutý úver je teda z uvedeného dôvodu bezúčinný.

Vzhľadom na to, že žalovaný zaplatil žalobcovi viac finančných prostriedkov ako mu žalobca poskytol, postupoval súd prvého stupňa správne ak žalobu žalobcu zamietol.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal neúčelnosť právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátom, je potrebné skonštatovať, že samotný žalobca je silná spoločnosť, ktorá vo veľkom rozsahu poskytuje spotrebiteľské úvery a nepochybne by vzhľadom na to sama mohla disponovať vlastným právnym oddelením. Aj napriek tomu sa dáva zastupovať advokátskou kanceláriou. Teda vo vzťahu k žalobcovi je namiesto otázky účelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia (aj žalobca si v tomto konaní uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia). Vo vzťahu k žalovanému táto účelnosť je jednoznačne daná už aj z charakteru vedľajšieho účastníka.

Pokiaľ žalobca namietal to, že pri vedľajšom účastníkovi nemožno hovoriť o úspechu a neúspechu v konaní, tak odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Taktiež podľa § 137 O.s.p. trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Právna úprava v Občianskom súdnom poriadku priamo počíta s možnosťou náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, ktorým je združenie na ochranu spotrebiteľov (právnická osoba oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu). Pomer úspechu a neúspechu vedľajšieho účastníka sa v prípade rozhodovania o trovách konania v zmysle § 93 ods. 4 O.s.p. posudzuje rovnako ako v prípade samotných účastníkov konania, pričom sa prihliada na úspech účastníka konania, na strane ktorého vedľajší účastník v konaní vystupoval.

Odvolací súd sa preto stotožnil aj s výrokom o trovách konania vedľajšieho účastníka, ktorých výšku žalobca v odvolaní nenamietal.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok v spojení s opravným uznesením podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspešný nebol a žalovanému a ani vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.